

idem de ultima dispositione ad gratiam, per illam enim saltem de congruo eandem gratiam meremur, et de condigno gloriam, et ille effectus infallibilis est. Idemque est de condigna receptione Sacramenti, nam illa etiam habet effectum gratiæ perpetuum.

14. *De remotis dispositionibus ad gratiam idem dicendum.* — Addo insuper, idem dicendum esse de remotis dispositionibus ad gratiam, si tales sint, ut de facto aliquo modo cooperentur ad gratiæ justificantis consecutionem, vel impetrando a Deo majora auxilia, vel minores dispositiones, vel aliquo alio modo præparando viam, vel dando moralem occasionem, aut consequendi gratiam justificantem, aut proficiendi in illa. Quia non oportet, ut effectus prædestinationis immediate cooperetur ad ultimum effectum ejus, sed satis est, si immediate et quocumque modo conducat, nam hoc est satis, ut sit medium efficax, et consequenter ab intentione, et providentia efficaci proveniens et hoc est esse prædestinationis effectum.

15. Unde verisimile est, cum Paulus dixit: *Quos prædestinavit, hos et vocavit, et quos vocavit, hos et justificavit*, sub vocatione comprehendisse omnes dispositiones remotas, sub justificatione omnes proximas cum omnibus meritis, quibus homo in dies magis justificatur. Vel si per vocationem solum intelligamus primam vocationem, quæ est initium justificationis: sub justificatione comprehenduntur omnes actus pietatis ab illa vocatione manantes et parantes viam ad justitiam, illos enim omnes ad justitiam aliquo modo pertinere Concilium Tridentinum, sess. 6, cap. 5, 6 et 7, satis significavit.

16. Denique hinc verisimile est omnes actus supernaturales, quos prædestinatus in hac vita facit esse prædestinationis effectus, quia vel omnes conducunt aliquo modo ad beatitudinem essentialem obtinendam, secundum aliquem gradum ejus, vel certe illis semper respondet in gloria aliquod præmium accidentale, etiamsi fortasse extra statum gratiæ facti fuerint; prædestinatio enim non solum est ad nudam gloriam essentialem, sed ut ornatam suis accidentibus, ac proprietatibus, ergo et omnes actus, qui ad gloriam conferunt, sunt prædestinationis effectus, maxime vero qui conducunt ad gloriam essentialem.

17. *Ultima conclusio.* — Ultimo dicendum est, interdum bonum actum unius personæ esse effectum prædestinationis alterius. Hoc facile constat ex his, quæ superiori libro trac-

tata sunt. Potestque explicari ex illis verbis Pauli 2, Timoth. 1: *Omnia sustineo propter electos, ut et ipsi salutem consequantur*. Nam patientia et voluntas, quæ Paulo dabatur ad sustinendos illos labores, effectus erant prædestinationis eorum, qui illis mediis proficiebant et salvabantur. Sic etiam applicatio Sacramenti, quatenus est actio ministri, esse potest, et frequenter est effectus prædestinationis ejus, qui per Sacramentum salvatur, ut per se satis constat. Hoc etiam modo dicunt theologi et tractat divus Thomas, dicta, q. 23, art. 8, prædestinationem juvari precibus sanctorum, quia precibus Stephani impetrata est a Deo efficax vocatio Pauli: illæ ergo preces fuerunt effectus prædestinationis Pauli: nam ex intentione salvandi Paulum DEUS inspiravit illam, et dedit auxilium ad illam necessarium. Neque obstat, quod etiam fuerit effectus prædestinationis Stephani: quia ex speciali providentia circa utrumque fieri potuit. Et confirmatur, quia illa oratio non fuit causa totius prædestinationis Pauli, ut supra ostendimus: ergo necesse est ut fuerit effectus. Patet consequentia, quia illa non esset effectus si prædestinatio Pauli quoad effectus suos inchoata fuisset ab ejus vocatione: ergo oratio Stephani fuisset causa primi effectus prædestinationis Pauli: ergo totius. Hæc enim consequentia vulgaris est apud theologos, quia ex primo effectu derivatur secundus, et ex secundo tertius, et sic usque ad ultimum, quando illi inter se habent connexionem causæ et effectus, quomodo comparatur vocatio ad conversionem.

CAPUT VI.

QUÆ VOCATIO ET PRÆVENIENTIA AUXILIA SINT PRÆDESTINATIONIS EFFECTUS.

1. *Ratio dubii.*—Vocationem esse prædestinationis effectum satis aperte docuit Paulus ad Romanos 8, dicens: *Quos autem prædestinavit, hos et vocavit*. Difficultas ergo solum est, de qua vocatione sit sermo et quid sub vocatione comprehendatur. Ratio dubitandi in priori puncto est, quia duplex est vocatio, una efficax seu congrua: altera inefficax. Utraque autem illarum habet locum in prædestinato et in reprobo. Cum ergo constet, neutram vocationem esse in reprobo prædestinationis effectum, videndum est, cur in prædestinato sit prædestinationis effectus, et an hoc sit verum de omni vocatione, vel de sola efficaci, et an de omni efficaci, vel tantum de aliqua.

CAP. VI. QUÆ AUXILIA PRÆVENIENTIA SINT EFFECTUS PRÆDESTINATIONIS.

2. Et quidem apud Augustinum sæpe invenimus, illam vocationem quæ est *ex proposito*, esse prædestinationis effectum, ut videre licet, lib. 2, contra duas Epist. Pelag., cap. 10, et de Prædest. Sanct., cap. 16 et 17, et lib. 1, ad Simplician., quæst. 2. Eumque imitantur Prosper in libris de Vocatione gentium, et Fulgentius, libro 1 ad Monimum, Anselmus, in ad Roman. 8, sumiturque ex verbis illis ejusdem capitis: *Diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum, his qui secundum propositum vocati sunt sancti*. Intelliguntur enim hæc verba, non de proposito hominis, sed Dei, ut alibi latius dictum est: et clarius explicuit idem Apostolus 2, Timoth. 1: *Vocavit nos vocatione sua sancta, non secundum merita nostra, sed secundum propositum suum et gratiam*.

3. *Vera expositio.*—Quid autem sit hoc propositum Dei, nunquam satis Augustinus declaravit. Potest enim esse propositum dandi gloriam, vel dandi proximum effectum vocationis, ut fidem, vel poenitentiam, etc., vel solum dandi talem vocationem, quam Deus per conditionatam præscientiam præviderat fore congruam, si daretur. Et ideo variæ sunt de hoc opiniones, quæ in superioribus tactæ sunt. Mihi tamen probabilius multo est, ex mente Augustini, citatis locis, intelligendum hoc esse de proposito electionis seu dilectionis ad gloriam. Vult enim Augustinus illam vocationem ex proposito esse propriam prædestinationum: quod non potest esse verum, nisi ex tali proposito procedat. Nam propositum dandi vocationem, quæ ad proximum actum suum futura est congrua et efficax, commune est reprobis: sæpe enim Deus illos vocat isto modo, et certum est non vocare illos sine præscientia, nec sine illo proposito: similiter propositum de ipso actu libero, propter quem datur vocatio, in reprobis locum habet: nam licet aliquis non sit efficaciter ad gloriam præordinatus, sæpe est destinatus efficaciter ad temporalem justitiam et ad fidem, et ita sæpe vocatur ex proposito Dei efficaci, ut credat, vel poenitentiam agat. Credibile enim est, quando Deus vocavit Judam ad Apostolatam, vocasse illum congruo modo ex proposito, ut consentiret et fieret cum effectu Christi discipulus, esto non esset effectus ad perseverandum in illo statu. Sola ergo vocatione ex proposito efficaci gloriæ seu gratiæ finalis (quod perinde est) est proprius prædestinationis effectus.

4. *Omnis vocatio prædestinati, quæ in ordine ad aliquem actum seu consensum est efficax prædestinationis ejus.* — Atque hinc ulterius

sequitur, omnem vocationem prædestinati, quæ in ordine ad aliquem actum seu consensum proximum efficax est, esse effectum prædestinationis ejus. Probatur, quia talis vocatio semper est ex proposito, non tantum effectus proximi vocationis, sed etiam effectus ultimi totius prædestinationis, id est, proposito electionis ad gloriam. Quia ille consensus propter quem detur talis vocatio efficax, est etiam efficaciter præfinitus propter gloriam. Confirmatur, quia talis vocatio semper cum effectu confert saltem mediate ad effectum gloriæ consequendum: at hoc satis est, ut sit effectus prædestinationis, sicut jam declaratum est. Assumptum patet, quia omnis bonus actus prædestinati, præsertim procedens ex speciali vocatione supernaturali, semper habet aliquem fructum in vitam æternam, vel per modum meriti, vel per modum dispositionis proximæ vel remotæ, ut jam explicatum est. Atque hoc confirmat illud Pauli ad Roman. 8: *Diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum, his qui secundum propositum vocati sunt sancti*. Nam si hæc sententia Pauli extenditur ad alia inferiora bona, imo etiam ad mala, ut multi sentiunt, multo certius habebit locum in omnibus supernaturalibus actibus qui ex vocatione procedunt, ac subinde in omni vocatione efficaci ad aliquem actum supernaturalem.

5. *Probabilis opinio.*—*Electi vocantur sæpe inefficaciter.*—*Inefficax vocatio in prædestinatis est effectus prædestinationis.*—*Probatur.*—Addo vero præterea, probabile esse, omnem supernaturalem vocationem prædestinati, etiam si reipsa non sit efficax in ordine ad obtinendum consensum seu actum, ad quem homo vocatur, esse prædestinationis effectum. Hoc videri potest difficile, quia Augustinus solam efficacem et congruam vocationem videtur ponere prædestinationis effectum. Hoc videri potest difficile, quia Augustinus solam efficacem, et congruam vocationem videtur ponere prædestinationis effectum. Sed imprimis certum est, electos et prædestinatos sæpe vocari inefficaciter: ut, verbi gratia, Paulus priusquam vocaretur vocatione illa efficacissima et congrua, sæpe forte vocatus fuerat communi et sufficiente vocatione: idem credibile est de multis Judæis qui Christum prædicantem et vocantem audierunt, eique resisterunt, et postea per Apostolos conversi sunt et salvati, quia prædestinati erant. Et in nobis quotidie contingit vocare nos Deum ad perfectionem vel statum religionis, et sæpius resistere, tandem vero consentire, vel alteri vocationi simili,

vel saltem alicui, quæ ad salutem æternam consequendam sufficit. Est ergo in prædestinationis sæpe inefficax vocatio. Quod autem nihilominus talis vocatio sit effectus prædestinationis, ostenditur primo, quia talis vocatio procedit etiam ex intentione efficaci dandi gloriam, atque adeo ex proposito: ergo est effectus prædestinationis. Consequentia patet ex dictis: quia electio ad gloriam est fons et origo totius prædestinationis.

6. Antecedens vero patet, ex quadam doctrina supra adducta ex D. Thoma, quod Deus sæpe vocat prædestinatum, ut non cadat, non absolute et determinate, sed quasi sub conditione, vel disjunctim, ut non cadat, vel si ceciderit, ut resurgat. Nam juxta hanc doctrinam, etiam tunc quando vocatio ad non cadendum non est omnino efficax et congrua, datur ex proposito prædestinationis, quia datur ex intentione ultimi effectus ejus, quantum est ex parte Dei, et cum animo supplendi defectum, si ex parte hominis positum fuerit impedimentum. Sicut in humana providentia, quando ex intentione efficaci salutis sumo medicinam, si forte prosit, quamvis non certo sciam esse profuturam, et licet cum effectu non prosit, nihilominus sumptio illius, effectus est talis intentionis. Deus autem licet non ignoret, an talis vocatio habitura sit effectum, sed præsciat fore impediendam a prædestinato, nihilominus ex parte sua dat illa ex absoluta intentione salvandi illum, cupiens quantum est in se, intentionem illam mandari executioni per talem vocationem.

7. *Argumentum efficaciæ.*—Accedit præterea (et est efficax argumentum) quod talis vocatio in prædestinato nunquam est sine aliquo fructu in ordine ad consecutionem vitæ æternæ: et hoc satis est, ut sit prædestinationis effectus. Antecedens declaratur, quia licet illa vocatio non obtineat suum proximum finem, seu effectum, ut supponitur: nihilominus potest aliquo modo parare viam, ut illa vocatio, quam nunc prædestinatus contemnit, postea in memoriam redacta per aliam vocationem congruam, sit incentivum humilitatis, gratitudinis, vel alterius boni similis, quod illo modo efficaciter comparatur, et permanet in vitam æternam. His ergo, et similibus modis, etiam vocationes illæ, quæ videntur inefficaces, cooperantur in bonum æternum his, qui secundum propositum vocati sunt sancti, ac proinde sunt prædestinationis effectus. Jam vero talis vocatio sic considerata potest dici aliquo modo congrua, et efficax, quia licet

non habet congruitatem in ordine ad proximum actum, propter quem data est: respectu alterius fructus, quem tandem obtinet, congrua est, et suo modo efficax: et sub ea ratione comprehendi potest sub vocatione ex proposito.

8. *Ultima resolutio.*—Unde ultimo concludo, omnia auxilia prævenientia et excitantia, quæ datur prædestinatis, quantumvis communia, et sufficientia tantum videantur, esse effectus prædestinationis, et electionis eorum. Probatur, quia hæc auxilia sunt divinæ illuminationis, in quibus divina vocatio posita est, ut Tridentinum Concilium, sess. 6, cap. 4, 5 et 7, declarat: si ergo talia auxilia sunt efficacia, pertinent ad vocationem congruam, si vero inefficacia, saltem pertinent ad vocationem in electis esse effectum prædestinationis: ergo idem est censendum de omnibus dictis auxiliis. Imo non solum de internis auxiliis, sed etiam de externis idem dicendum est, ut de prædicatione Evangelii, de externis signis, miraculis, exemplis, et applicatione bonorum objectorum, et alia quacumque divina custodia. Nam licet sine interno spiritu gratiæ hæc non sufficiant, ut contra Pelagium late tractat Augustinus, libro de Gratia Christi, et Epist. 90 et 95, et definit Concilium Milevitanum, cap. 4, nihilominus sunt supernaturalia beneficia, et necessaria in suo ordine ad pietatis opera: ideoque quando sic dantur, ut prosint cum effectu ad salutem, ex prædestinatione sunt, juxta regulam Augustini de Bono persever., cap. 14. Præterea, licet hæc non semper proxime, seu statim prosint, tandem aliquo modo fructificant in prædestinatis, quibus omnia cooperantur in bonum, et ideo verisimile est ista omnia esse in illis ex speciali providentia prædestinationis, ac proinde esse effectus illius.

9. *Objectio.*—*Responsum.*—Dices, non esse necessarium, ut omnia hæc beneficia habeant semper aliquem modum efficaciæ cooperationis in ordine consecutionem vitæ æternæ, etiam in prædestinatis. Cur enim non poterit esse in prædestinato aliqua vocatio, vel excitatio, quæ nec tunc cum datur, habeat aliquem effectum liberum et bonum, nec etiam postea ad illum cooperetur, sed ita transeat, et oblivioni tradatur, ac si nunquam fuisset? Nulla enim ratione efficaci videtur posse oppositum probari. Respondeo concedendo, nos non posse certo demonstrare omnia hæc auxilia prævenientia, quæ prædestinatis dantur, esse effectus prædestinationis, proprie et in rigore sumptæ: quia non est impossibile, ut aliqua

proveniant ex sola generali providentia gratiæ, si nullo modo sint efficacia, id est, cum effectu conducentia ad fructum vitæ æternæ, quod in aliquibus non repugnat ut probat obiectio facta. Dicimus vero non esse incredibile, omnia hæc auxilia esse aliquo modo utilia prædestinatis ad vitam æternam, non solum de se, quod est clarum, sed etiam cum effectu, quia hoc est facile Deo, et est consentaneum dilectioni, et providentiæ ejus erga prædestinatos, consonatque illi sententiæ Pauli: *Diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum.* Unde saltem videtur certam regulariter, et ordinarie hoc ita esse, ac proinde simpliciter statui posse generalem regulam, hæc auxilia esse effectus prædestinationis, sive hæc regula interdum patiatur raram aliquam exceptionem, sive non, quod est incertum.

CAPUT VII.

QUÆ BONA NATURÆ, ET QUOMODO SINT PRÆDESTINATIONIS EFFECTUS.

1. *Quarundam placitum.*—*Suadetur primo.*—Nonnulli sentiunt, nullum naturale bonum, seu beneficium electis collatum, esse effectum prædestinationis eorum. Potestque hæc sententia suaderi primo ex Augustino, de Prædestin. Sanct., cap. 10. *Prædestinatio Dei, quæ in bono est, gratiæ est præparatio: gratia vero est ipsius prædestinationis effectus:* at bona naturæ distincta sunt a donis gratiæ: ergo. Accedit, quod Augustinus ad confutandum Pelagium, ubique distinguit beneficium creationis, a beneficio gratiæ et prædestinationis. Nam Pelagius ad occultandum errorem suum, ipsam naturam, si dona naturalia vocabat gratiam, quia gratis a Deo datur. Unde, licet, re ipsa diceret, omnia dona gratiæ supernaturalis, etiam primam vocationem cadere sub meritum procedens a solo libero arbitrio suis viribus naturalibus operante: nihilominus subterfugiebat dicendo, illud meritum esse ex gratia, quia ex voluntate libera, quam gratiam vocabat. Augustinus vero ad confutandum hunc errorem, illa duo distinguit, dicens, gratiam non esse subjiciendam naturæ, seu libero arbitrio, sed e converso, ut patet ex lib. de Prædest. Sanct., cap. 2, et Epist. 90, 95 et 105, et toto lib. 1 de Gratia Christi. Ex his ergo concludi videtur, nullum naturale beneficium posse inter dona gratiæ, et consequenter, neque inter effectus prædestinationis computari: quia totum illud pertinet ad dona na-

turalia, quæ cum ipsa natura dantur, vel creantur.

2. *Corroboratur secundo.*—Secundo, quia alias ruit tota argumentatio Augustini: sequeturque, actus morales procedentes ex bona naturali dispositione esse meritorios totius gratiæ supernaturalis, etiam primæ vocationis ad fidem. Patet sequela, quia per actum procedentem a priori gratia, possumus mereri posteriorem, et per unum effectum prædestinationis prius nobis collatum possumus alium mereri: sed illi actus procedunt ex priori effectu prædestinationis, nimirum ex naturali dono bonæ indolis, aut facilis ingenii: ergo tales actus dici possunt hac ratione esse ex priori gratia: ergo possunt esse meritorii omnium sequentium effectuum. Quod tamen dici non potest, quia alias daret Deus homini vocationem efficacem ad fidem propter bonum ingenium, vel dispositionem aptam ad virtutem, quod est plane falsum, et late impugnatum ab Augustino, lib. 1, ad Simplicianum, quæst. 2, ex illo ad Philip. 2: *Infirma mundi elegit Deus, ut confundat fortia,* et aliis similibus. Sequela vero patet, quia effectus prædestinationis sunt ita inter se connexi, ut ratione unius detur alius: ergo, si dispositio illa naturalis, est effectus, cum sit prior via executionis, ratione illius dabuntur alii subsequentes.

3. *Contraria sententia aliis complacet.*—*Ratio stabilitur.*—Alii contrariam sententiam in universum veram esse censent, nimirum, bona omnia, quæ dantur prædestinato, si talia sint, ut quoquo modo conferant ad ejus æternam salutem, esse prædestinationis effectus, etiamsi ordinem naturalium bonorum non excedant. Hæc videtur esse communis theologorum sententia, quam docet divus Thomas exponens illa verba ad Roman. 8: *Diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum.* Et eodem sensu dixit, 1. part., quæst. 23, art. 8: *Sub ordine prædestinationis cadit quidquid hominem promovet ad salutem.* Ratio vero est, quia hæc bona sub hac ratione spectata pertinent ad providentiam supernaturalem, ut per se constat, et in electis pertinent ad illa beneficia, quibus liberantur et salvantur, ergo præparatio talium bonorum sub ea ratione pars prædestinationis est: ergo illa bona executioni mandata sunt effectus prædestinationis.

4. *Hæc ut vera eligitur.*—*Bona naturalia ad quinque capita reducuntur.*—Atque hæc opinio absolute loquendo mihi probatur, indiget tamen aliqua declaratione. Quam, ut tradamus, reducamus naturalia bona ad quatuor,